

## Οι τρεις ιεράρχες και το έθνος.

Γράφει ο Απόστολος Παπαδημητρίου.



Η πανδημία έδωσε την αφορμή να ατονήσουν όλοι οι εορτασμοί. Μεταξύ αυτών και ο εορτασμός των Τριών Ιεραρχών, οι οποίοι ακόμη τύποις παραμένουν προστάτες της Παιδείας μας. Βέβαια καθώς η Παιδεία μας έχει από δεκαετίες καταβαραθρωθεί και υποκατασταθεί από εκπαίδευση άκρως χρησιμοθηρική και μάλιστα ανεπαρκή, ώστε να ακμάζει η κακώς λεγόμενη παραπαιδεία, αντί παρεκπαίδευση, ο εορτασμός έχει από καιρό εκπέσει σε εμπαιγμό. Συνεπώς, δεν πρέπει να μας θλίβουν οι εξελίξεις. Ο μη εορτασμός είναι καλύτερος από τον κακό εορτασμό. Στον εκκλησιαστικό χώρο είναι σε χρήση η φράση «εορτή αγίων μίμηση αγίων». Ο εορτασμός λοιπόν με βάση πρωτόκολλο, το οποίο εκτελείται με μορφή αγγαρείας χωρίς πίστη, χωρίς παλμό και διάθεση απόδοσης τιμής όχι μόνο δεν προσφέρει κάτι το ουσιώδες σε μικρούς και μεγάλους, αλλά, απεναντίας, αποτελεί δείκτη κατάπτωσης και παρακμής.

Αν κάνουμε εξέταση του κοινωνικού σώματος, είναι εύκολο να διακρίνουμε αποκλίνουσες τάσεις, οι οποίες έχουν διαταράξει σφοδρά τη συνοχή μας ως έθνος. Μπορεί να έχουν δοθεί πολλοί ορισμοί του έθνους με

βάσει αυτά που διάφορες ομάδες θεωρούν βασικά χαρακτηριστικά του, όμως, θεωρώ, ως πλέον σημαντικό, πέρα από οποιαδήποτε άλλο, όπως κοινή καταγωγή, γλώσσα, θρησκευτική πίστη ή οποιοδήποτε άλλο το κοινό όραμα για την πορεία στο ιστορικό γίνεσθαι. Και αυτό, δυστυχώς έχει φυγαδευθεί από τον Νεοέλληνα. Μπορεί να έχουμε οι πλείστοι την αίσθηση της κοινής καταγωγής και να αισθανόμαστε Έλληνες, μπορεί να έχει επικρατήσει η ελληνική γλώσσα και οι πλείστοι να είμαστε βαπτισμένοι ορθόδοξοι χριστιανοί, αλλά αυτά δεν αρκούν για τη διατήρηση της συνοχής, όταν η ουσία έχει υποκατασταθεί από τον τύπο. Η γλώσσα μας κακοποιείται βάνουσα με την άκριτη εισδοχή πλήθους ξένων λέξεων και τη γλωσσοπενία, άμεσο παρεπόμενο ελλιπούς εκπαίδευσης. Ο πατριωτισμός, γνώρισμα ευρέος τμήματος της κοινωνίας στο παρελθόν, έχει φυγαδευθεί, καθώς πνέει ο λίβας του αρρωστημένου διεθνισμού της μεταϊδεολογικής εποχής. Η πίστη έχει εξασθενήσει στο έπακρο σε μεγάλο πλήθος του πληθυσμού, ενώ πολλοί από τους κρατούντες πολιτικοί, εκπαιδευτικοί, διανοούμενοι με καύχηση διακηρύσσουν την αθεΐα τους ως κατάκτηση με τη βοήθεια των επιστημονικών γνώσεων και των κοινωνικών μεταβολών στον δυτικό κόσμο.

Είναι εύκολο να διακρίνουμε τρεις κοινωνικές ομάδες στον ελληνικό λαό. Η πρώτη είναι η άρχουσα τάξη, πολιτική, οικονομική, εκπαιδευτική και διανόησης, οπαδοί της νεωτερικότητας. Παρά τις μεταξύ τους φαινομενικές «ιδεολογικές» διαφορές πολύ περισσότερα είναι εκείνα που τους ενώνουν. Το όραμά τους είναι εκείνο του Κοραή. Αυτός πρώτος διασάλπισε την επιτακτική ανάγκη ο νέος ελληνισμός, που θεωρούσε ότι τελούσε υπό διαμόρφωση, να αποκτήσει εθνική ταυτότητα, μετά από 2000 έτη δουλείας, κατά το πρότυπο των εθνικών κρατών της δυτικής Ευρώπης. Πίστευε ο Κοραής ότι πρώτος κατακτητής των Ελλήνων υπήρξε ο Φίλιππος της Μακεδονίας και ακολούθησαν οι Ρωμαίοι, οι Βυζαντινοί και οι Οθωμανοί. Βυζαντινούς αποκάλεσαν τους προγόνους μας της χιλιόχρονης αυτοκρατορίας της Ρωμανίας οι άσπονδοι «φίλοι» μας Γερμανοφράγκοι. Συνεπώς και οι Τρεις Ιεράρχες, οι σε βάθος μελετήσαντες την αρχαία ελληνική γραμματεία σε ελληνικότατα σχολεία υπήρξαν, ως Βυζαντινοί ξένοι και κατακτητές! Κι αν ανήκαν σε λαούς, οι οποίοι εξελληνίστηκαν κατά τους ελληνιστικούς χρόνους χάρη στην μεγαλειώδη όχι μόνο στρατιωτική αλλά και εκπολιτιστική

εκστρατεία του μεγάλου Αλεξάνδρου. Γι' αυτό και στο στόχαστρο έχουν τεθεί όλοι εκείνοι που προβάλλουν την άρρηκτη συνέχεια του ελληνισμού, όπως ο Καβάφης με τους στίχους του:

**Κι απ' την θαυμάσια πανελλήνιαν εκστρατεία,  
την νικηφόρα, την περίλαμπρη,  
την περιλάλητη, την δοξασμένη  
ως άλλη δεν δοξάσθηκε καμιά,  
την απαράμιλλη: βγήκαμ' εμείς·  
ελληνικός καινούριος κόσμος, μέγας.**

Βέβαια ο ελληνικός καινούριος κόσμος μέγας είναι εκείνος που προέκυψε από τον ειρηνικό μετασχηματισμό της Ανατολικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας σε ελληνική χάρη στη χριστιανική πίστη. Και είναι η Εκκλησία που αξιοποίησε την ελληνική γλώσσα στη λατρεία και στη διατύπωση των δογμάτων εξ αρχής, ενώ επίσημη της αυτοκρατορίας ήταν ακόμη η λατινική.

Για να επέλθει ο εκδυτικισμός της χώρας έπρεπε να αποκοπεί ο λαός από τις ρίζες του και τις παραδόσεις του. Η κύρια ρίζα του ελληνισμού, κατά την μετά Χριστόν εποχή, υπήρξε η ορθόδοξη πίστη. Η χριστιανική πίστη όμως έχει βρεθεί στο στόχαστρο των λεγομένων «διαφωτιστών» και του αστικού καθεστώτος, το οποίο ανέτρεψε το διεφθαρμένο φεουδαρχικό σύστημα και γέννησε τον κομμουνισμό. Βέβαια όπως και στην μυθολογία μας έτσι και εδώ ο «Κρόνος» καταβρόχθισε το «παιδί» του. Οι επηρεασμένοι από τις κοινωνικές μεταβολές στη δυτική Ευρώπη με τη στήριξη των «προστατών» μας κατέβαλλαν και συνεχίζουν να καταβάλλουν εργώδεις προσπάθειες έχοντας την κοσμική ισχύ, πολιτική, οικονομική και των μέσων διαμόρφωσης της κοινής γνώμης. Βέβαια ο αρρωστημένος εθνικισμός του 19<sup>ου</sup> αιώνα είναι πλέον ξεπερασμένος. Τώρα προβάλλεται κατά κόρον ο διεθνισμός που στοχοποιεί τα έθνη και τον πατριωτισμό ταυτίζοντάς τον με τον εθνικισμό, από τον οποίο δοκιμάστηκε ιδιαίτερα η Ευρώπη κατά τον 20<sup>ο</sup> αιώνα. Το σύνθημα που κυριαρχεί είναι: «είμαστε πολίτες του κόσμου». Και συμπληρώνω: «υποταγμένοι σε απάνθρωπο σύστημα οικονομικής ολιγαρχίας».

Η δεύτερη ομάδα είναι εκείνοι που αγωνίζονται να μείνουν σταθεροί στην παράδοση, η οποία είναι θεμελιωμένη στην ορθόδοξη πίστη και στην πατροπαράδοτη φιλοπατρία. Αυτοί ακολουθούν τους πρωτοπόρους διαχρονικά μάρτυρες της πίστεως και της πατρίδος και μας παρέδωσαν την ελληνορθόδοξη παράδοση, η οποία στον καιρό μας χλευάζεται από τα μέλη της πρώτης ομάδας. Πρωτοπόροι στους νεότερους χρόνους υπήρξαν οι νεομάρτυρες, ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, ο Ρήγας Βελεστινλής, οι επαναστάτες «για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδος την ελευθερία», ο Καποδίστριας, που όλοι, κατά «σύμπτωση», θυσίασαν τη ζωή τους. Κανένας από αυτούς δεν περίμενε να τον προσδιορίσουν οι ξένοι. Είχε βαθειά την επίγνωση του ποιοι υπήρξαν οι πρόγονοί του. Ακόμη και ο παντελώς αγράμματος Μακρυγιάννης. Η ομάδα αυτή φαίνεται να φθίνει με την πάροδο του χρόνου.

Η Τρίτη ομάδα, η πολυπληθέστερη κατά τη γνώμη μου, είναι εκείνη που ο Τσόμσκυ αποκαλεί το ζαλισμένο κοπάδι. Είναι οι άνθρωποι του καναπέ, άβουλοι και υποταγμένοι μοιρολατρικά στις εξελίξεις χωρίς κριτική σκέψη και διάθεση ενασχόλησης με τα κοινά, αποδεχόμενοι την προπαγάνδα εκ της μικρής οθόνης, δηλαδή ευρισκόμενοι υπό την πλήρη χειραγώγηση της πρώτης ομάδας.

Αν, υπό τις συνθήκες αυτές, σε συνδυασμό με την τρομακτική δημογραφική γήρανση, απόρροια του ενστερνισμού των «δυτικών αξιών», πιστεύουμε ότι ο ελληνισμός έχει μέλλον αυταπατώμαστε. Βέβαια σαρκαστικά θα μας αποκριθούν οι οπαδοί της πρώτης ομάδας: Ελληνισμός; Ποιος ελληνισμός; Και όμως ο ελληνισμός θα επιβιώσει παρά τις άκρως αντίξοες συνθήκες που επικρατούν στη διεθνή σκηνή. Αισιοδοξώ ότι κάποτε θα ανανήψουμε και θα επανέλθουμε στις δικές μας, τις πραγματικές αξίες.

**«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»**

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>.